

Entrevista

Francesc Majó Saguer

► **“Sempre he estat una persona molt enamorada del meu poble i això m’ha dut a fer-hi coses”**

L'actual societat i el seu sistema han configurat com uns dels seus més elementals valors la competitivitat, el consumisme, l'individualisme, la creació de falses necessitats, un determinat i més que enganyós confort, el materialisme, l'ostentació... Avui per avui, aquests valors d'aquesta nostra època moderna entren directament en contradicció amb d'altres que, malauradament, hem d'anar reivindicant i resistint perquè no quedin només en l'imaginari d'alguns i com unes belles i romàntiques actituds i comportaments per part d'altres. Estem parlant d'uns valors molt més humans i socials: la solidaritat, el treball col·lectiu, la comunicació interpersonal, l'associacionisme, l'altruisme... envers d'aquells tan i tan moderns com la competitivitat insòlita i l'individualisme exacerbat.

Francesc Majó (en Xicu) en l'actualitat.

En pobles i ciutats hi ha hagut persones que han dedicat part de la seva vida a participar i mantenir de manera totalment desinteressada diverses iniciatives culturals, esportives i socials de la seva localitat, iniciatives i activitats que tothom ha pogut gaudir, però que sense el treball i l'esforç de determinades persones la seva existència hagués estat del tot impossible.

En el cas de Verges, una d'aquestes persones ha estat, sens dubte, en Francesc Majó Sagner (en Xicu), una persona que ha participat en moltes d'aquestes iniciatives i activitats i, d'aquesta manera, sense esperar res a canvi, ha contribuït a fer de Verges una població amb un nivell sociocultural més alt.

En Francesc Majó, fill de Verges, on havien nascut tots els seus avant-passats, va néixer un dia 5 de març de 1934. Va continuar amb el negoci familiar de carnisseria i està casat amb Mercè Rovira, del matrimoni amb la qual ha tingut dos fills: l'Artur i la Carme.

En Francesc, doncs, ha dedicat una part de la seva vida a col·laborar en diverses entitats i activitats de Ver-

ges, com diu ell mateix: *"sempre he estat una persona molt enamorada del meu poble i això m'ha dut a fer-hi coses"*. Amb aquesta senzillesa ens defineix la seva dedicació a un munt de projectes que s'han anat assolint i consolidant a Verges com, per exemple, el futbol en el qual ha estat uns 25 anys com a president, a partir de finals dels anys cinquanta. I amb tants anys sempre hi ha alguns esdeveniments i fets que es recorden especialment: *"abans el camp estava a on està ara l'escola. Era un camp ben petit que pràcticament abans de cada partit s'havia d'escombrar per treure'n algunes pedres"*, ens recorda amb un cert aire de nostàlgia i ironia.

El camp de futbol de Verges va canviar d'ubicació a finals dels anys seixanta i es va construir en el mateix lloc on encara és avui. Al llarg de tots aquests anys el CF. Verges ha anat passant per diverses categories com la d'Aficionats, 3a, 2a, i 1a Regional. En Francesc recorda que abans el tracte era molt més familiar: *"com, lògicament, no podíem pagar absolutament res, un cop a la setmana convidàvem a sopar els jugadors, fins i tot més d'una vegada*

havia tingut a més d'un jugador a sopar i dormir a casa, eren altres temps". Uns altres temps, quan el President havia de fer gairebé de tot: *"va arribar un moment en què jo, com a president, anava a fitxar jugadors, moltes vegades els diumenges havia de marcar el camp i posar les xarxes, havia d'anar a la taquilla i, a més, fer de delegat. Això és bastant habitual en el cas d'un president d'un club de futbol d'un poble petit com el nostre"*, ens confessa en Francesc.

Dins de la capsula dels bons records en Francesc recorda quan van pujar a 1a Regional. Alhora ressalta que: *"el millor record en un equip de futbol de poble és cada vegada que es guanya. No obstant, recordo amb una certa alegria quan vam quedar campions provincials de 3a Regional i vam pujar a 2a Regional"*.

I tants anys en el futbol van succeir moltes i moltes anècdotes de les quals en Francesc ens n'explica una: *"aquí, a Verges, ens faltava un jugador i, per tant, no fèiem equip. Hi havia un noi que jugava amb el Caldes que ja havia jugat al matí*

Francesc Majó amb altres membres de la Comissió de la Sopa, el dilluns de Carnaval d'ara fa uns anys.

amb aquest equip. Li vaig demanar una fotografia i li vaig segellar la fotografia amb el primer que vaig trobar. Vaig anar presentant els jugadors, però sense les fitxes, fins que aquell àrbitre em va cridar i em va dir:

-En aquest -mostrant-me la fitxa falsificada-, aquest matí l'he arbitrat al camp del Caldes.

I jo li vaig dir:

-El de la foto o el del nom?

Ell em va contestar:

-El de la foto.

Aleshores li vaig respondre:

-Deixa estar la fotografia..."

Fa uns 15 anys, aproximadament, que en Francesc va deixar la presidència del futbol, però no de deixar de col·laborar amb d'altres activitats com la Processó, la Sopa... En la Processó, en la qual en Francesc va ser el President del Patronat durant molts anys, ens explica quines són les diferències més significatives envers, per exemple, el futbol: "En la processó tothom sabia el

que havia de fer. Quan són les 10 del dijous, per exemple, la processó va sola, tothom sap quina és la seva feina".

La Processó de Verges va experimentar un canvi sota la direcció de Carles Perpinyà: "Abans no hi havia empostissats o escenaris, en Carles Perpinyà va posar un cert ordre. En definitiva, ell va ser, sens dubte, l'ànima de la nova Processó". Una Processó que, al llarg de la història, l'entitat organitzadora de la qual ha tingut diversos noms. En principi es va dir Cofradia de la Puríssima Sang, després Patronat de la Processó i, ara, Associació "la Processó de Verges". Com a President del Patronat de la Processó, en Francesc, havia de coordinar i rebre les autoritats, entre d'altres molts aspectes.

"Va venir Televisió Espanyola UHF i van fer expressament la processó per la televisió. La vam fer per l'UHF i resulta que des de Verges no es veia i vaig haver d'anar a veure-la a Ultramort a una casa que tenia UHF. Després vam anar als estudis de Miramar a Barcelona per dema-

No podíem pagar absolutament res, un cop a la setmana convidàvem a sopar els jugadors, i més d'una vegada havia tingut a més d'un jugador a sopar i dormir a casa.

nar que la tornessin a passar per la televisió pel primer canal perquè es pogués veure des de Verges i la van tornar a passar. Tot això succeïa cap allà a finals dels anys seixanta. El nom d'aquest reportatge es va dir Verges, Nueva Jerusalén", ens explica en Francesc Majó.

L'any 1985, TV3 la va transmetre tota sencera en "fals directe". És a dir, es va passar el dia següent. En Francesc ens explica com va anar tot: "primer va venir TVE i no ens vam posar d'acord, ja que no volien pagar absolutament res. Al poc temps ens va fer la proposta TV3, vam acceptar la proposta econòmica i vam accedir a què l'enregistressin per televisió. Els de TV3 ens van dir que ells vindrien el dia de Dijous Sant i que nosaltres féssim la processó amb tota normalitat, a la "vostra manera", van dir, i que l'endemà divendres la donarien com si fos en directe. Nosaltres: en Llorenç, en Jordi Roca i jo, acabada la processó, ens en vam anar amb els de TV3 cap a Barcelona, per tal d'assessorar, repassar i que la cinta quedés arregladeta. Quasi sense

temps, vam agafar el cotxe i cap a Verges a veure-la per televisió. Recordo que vam arribar ben justets”.

Posteriorment, la Processó també es va passar per TVE, a l'any 1993. I la Dansa de la Mort es va exportar a Madrid al camp del Santiago Bernabeu, en aquells festivals organitzats per Educación y Descanso, cap allà mitjans dels anys cinquanta. A Madrid també s'hi va anar unes altres dues vegades, a Girona dues vegades i a Montserrat, una.

En Francesc recorda alguns dels canvis que ha experimentat la processó al llarg del temps i ens explica, com un dels exemples, el canvi del vestuari: *“va haver-hi un moment en què les manages anàvem de cartró i purpurina. Xerrant amb en Lluís Llach vam acordar fer un concert i amb el diners recaptats millorar la vestimenta de la processó. Vam recaptar unes 800.000 pessetes i vam anar a Girona i vam comprar diversos equips complets de manages, ja metàl·lics: casc, escut, manyopla... per 7.000 pessetes cadascun. Ara, actualment, només el casc, ja val unes 25.000 pessetes. Abans, però, ja ens vam fer la resta dels vestits nosaltres mateixos. Fins llavors ho llogàvem a can Patuel, a Mataró”.* Respecte al vestuari, en Francesc, afegeix: *“Una vegada que va ploure, l'única vegada que ha plogut durant la processó, es van mullar els vestits que havíem llogat i els vàrem haver de fer eixugar i, per tant, tenir-los alguns dies més. Durant aquests dies vàrem decidir fer patrons dels vestits i fer-los per a l'any següent. Vàrem anar a comprar roba al major a Barcelona i així ho vam fer. Cal tenir en compte que, entre tots, hi surten a la processó unes 500 persones”.*

A més del futbol i la processó, en Francesc també ha participat en altres activitats de Verges com la Sopa, els pastorets, la coral i, fins i

En Francesc Majó amb l'equip dels juvenils del C.F. Verges de la temporada 1964-1965. Drets d'esquerra a dreta: Majó (pare), Majó (fill), Coll, Carbó, Ferrer, Majó, Gardella, Portell, Miró, Feliu (entrenador). A baix, d'esquerra a dreta: Geli, Figueras, Font, F. Moy, Oller.

Xerrant amb en Lluís Llach vam acordar fer un concert i amb el diners recaptats millorar la vestimenta de la processó

tot, va ser tinent d'alcalde de l'Ajuntament. A la Sopa, en Francesc va entrar-hi cap allà els anys 50 i va estar-hi durant uns 30 anys, aproximadament. *“Va venir en Mateu Pont i em va dir que si volia ser de la Sopa. Si sabessis qui hi ha, va afegir, en Jaume Gallart, en Brusí, en Perich, en Siset Mir, en Joan Garriga i com que eren els que havien muntat això de la Processó vaig dir que si hi havia aquests, que m'apuntessin a mi també. A*

tots, però, ens va enganxar de la mateixa manera...”, ens explica en Francesc.

A en Francesc Majó li han atorgat una insígnia de l'Ajuntament per la seva dedicació al poble com a reconeixement a la seva dilatada trajectòria i col·laboració en diverses entitats de Verges en les quals, en Francesc, ha contribuït al seu arrelament i continuïtat, així com molts d'altres que alimenten la nostra població, el nostre petit país, d'activitats socioculturals i tradicionals envers d'una pretesa modernitat globalitzadora en la qual les petites grans coses queden engolides per petites foteses despersonalitzades, allunyades i, sovint, buides d'uns mínims valors humans i socials com la col·laboració, l'esforç col·lectiu i, en definitiva, d'una quotidianitat molt més humana.

CARLES B. GORBS